

че никой не го обича. Не, има сщества, които ви обичат, за които вие даже не подозирате. За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния примѣръ: Единъ великъ адептъ въ древността се разхождалъ въ една гора. По пѣтя той настигналъ единъ ловецъ, съ стрела въ ржка, чийто върхъ билъ намазанъ съ отрова. Той отивалъ на ловъ, придружаванъ отъ нѣколко хрътки. По едно време, между шубръцитѣ нѣкъде, зашавалъ заекъ, който се криелъ отъ ловеца и отъ хръткитѣ му. Като видѣлъ адепта, заекътъ се обърналъ къмъ него съ молба: Моля ти се, спаси ме отъ тия хрътки! Ако ме нападнатъ, нищо нѣма да остане отъ мене. Адептътъ се спрѣлъ предъ ловеца и наблюдавалъ, какво ще прави. Въ това време ловецътъ забелязалъ заека и приготвилъ стрелата си да го удари. Адептътъ веднага извадилъ своята пръчица, насочилъ я срещу стрелата на ловеца, и тя моментално се стопила. Ловецътъ извадилъ втора стрела, но и нея постигнала същата участъ. Въ това време заекътъ избѣгалъ и скрилъ следитѣ си отъ погледа на ловеца.

Така постъпватъ и съ насъ ония, които ни обичатъ. Ще кажете, че това е невъзможно. Не, всичко това е възможно. Какъ? Чрезъ мисълта. Мисълта на съвременнитѣ християни трѣбва да бжде толкова силна, че да е въ състояние да стопи всички щикове, всички орждия и топове на неприятеля. Въ това се заключава изпълнението волята Божия. Въ това се заключава идването на Царството Божие въ човѣка. И тогава, ако нѣкой каже, че трѣбва да воюва, това подразбира да воюва за Господа. Хората не трѣбва да воюватъ, но трѣбва да работятъ за Господа. Ако много хора днесъ сж готови да се жертвуватъ за народа си, защо да не могатъ тѣ по миренъ начинъ да разрешаватъ спороветѣ? Какво спечелиха народитѣ отъ войната презъ 1914 година? За въ бждеще могатъ да видятъ, че сж спечелили нѣщо, но днесъ тази война донесе голѣмъ развратъ, голѣми разрушения въ съвременната култура. Войната и днесъ още не е свършена. Хората и до днесъ още не сж взели поука отъ тази война. Ако двама души дѣлятъ нѣщо, не могатъ ли да разрешатъ този споръ по любовенъ начинъ? Ако двама души сж гладни и спорятъ помежду си, кой повече трѣбва да получи, не могатъ ли да разрешатъ въпроса за глада по миренъ начинъ? — Могатъ, разбира се. Гладътъ, жаждата, невежеството, страданията сж условия, дадени на човѣка да научи закона на